

A HALÁSZAT MINDEN ÁGAZATÁT FELÖLELŐ SZAKLAP.

KIADJA: AZ ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET ♦ ♦ SZERKESZTI: UNGER EMIL DR.

:: :: Kéziratok és szakkérdések :: ::
a szerkesztőség címére küldendők.

Előfizetési díjakat és hirdetésekért az
Országos Halászati Egyesület
(Budapest, V. ker. Kossuth Lajos-tér 11
:: :: II. emelet 213.) fogad el. :: ::

Szerkesztőség: Budapest,
II., Herman Ottó-út 15. sz.

M. Kir. Halélettani és Szenny-
viktisztító Kísérleti Állomás

MEGJELENIK EGYELŐRE MINDEN HO KÖZEPÉN.

Az Országos Halászati Egyesület tagjai ingyen kapják.

Nemtagoknak előfizetési díj: {
Egész évre 12 pengő.
Fél évre 6 pengő.
Külföldre egész évre 16 pengő.

Állami alkalmazottaknak 50%-os kedvezmény jár.

:: :: Verantwortlicher Redakteur: :: ::
Dr. EMIL UNGER.

:: Administration: Ungarischer ::
Landes Fischerei Verein,
BUDAPEST, V.,
:: :: Kossuth Lajos-tér 11. II. 213. :: ::

HALÁSZAT (FISCHEREI)
FACHBLATT FÜR DIE GESAMTINTERESSEN DER FISCHEREI
Organ des Ungarischen Landes Fischerei Vereins Budapest.

Redaktion: Kgl. Ung. Ver-
suchsstation für Fischerei-
biologie und Abwässerbe-
seitigung Budapest,
II., Herman Ottó-út 15. sz.

TARTALOM: A svájci tavak halászatáról. — A pézsmapocok terjedése Magyarországon. *vitész Illésy Zoltán.* — Többtermelés-
értékesítés. *id. Zimmer Ferenc.* — Társulatok—Egyesületek. — Újdonságok — Vegyesek. — Árjegyzés. — Hirdetések.

INHALTSANGABE FÜR DAS AUSLAND: Über die Fischerei der Seen in der Schweiz. — Über die Verbreitung der Bismartrate in
Ungarn. — Mehrproduktion und Verwertung. — Gesellschaften und Vereine. — Vermischte Mitteilungen. — Fischpreise. — Annoncen.

A svájci tavak halászatáról.

Svájcnak kékszinű, kristályosan tiszta vizű tavai e szerencsés ország legfőbb jövedelemforrásának, az idegenforgalomnak már régen jelentős tényezői, de a kincset érő vizek tulajdonosainak, a szövetséges államoknak céltudatos halgazdasági tevékenysége folytán manapság már halászati szempontból is számottevő szerepet töltenek be a nemzeti javak termelésében.

A svájci tavak halélettani szempontból a csekélyebb termőképességű (a Thienemann—Naumann-féle terminológia szerinti *oligotroph*) tótipus jellegzetes vonásait tüntetik fel. Ebbe a tótipusba többé-kevésbé mély tavak tartoznak, keskeny parti padkával, csekély parti növényzettel, kékes, enyhén zöldbe játszó vízzel, amelyből a vízben oldott humuszanyagok teljesen hiányzanak.

Épp ezért és mert a vízben lebegő apró állati és növényi szervezetek (plankton), valamint az ilyen organizmusok törmelékei (detritus) is csak kis mértékben vannak jelen, a svájci tavak vize nagyon tiszta és átlátszó. Ezekben e mély tavakban nem kavarhatják fel a viharok a fenék homokját és iszapját, mint a három méternél alig mélyebb Balatonban, s ez is egyik magyarázata annak, hogy míg a mi Balatonunkban az átlátszóság még szélcsendes időben is alig éri el a félmétert (télén, jég alatt az egy métert), addig a Genfi tóban 15 méter mélyben is látszik még a fehér porcellánkörong, a Bodeni tóban pedig 16 méterig terjed az átlátszóság.

A nevezetesebb svájci tavak méretei így aránylanak egymáshoz és a mi Balatonunk méreteihez:

	Vízfelület Legnagyobb mélység Víz tömeg		
	km ²	méter	km ³
Genfi tó (Léman)	582	310	90
Bodeni tó (Bodan)	538	252	48
Neunburgi tó (neuchateli)	220	154	14
Vierwaldstaetti	115	214	12
Zürichi tó	88	143	4
Balaton	600	11	2

E tavak közül a Genfi tó viszonyai a limológia atyamesterének, August Forelnek és tanítványainak évtizedes, minden részletre kiterjedő vizsgálatai folytán eléggé ismeretesek, noha épp halbiológiai szempontból még itt is sok tennivaló maradt hátra; a Bodeni tó természeti viszonyainak felderítésében két hidrobiológiai állomás, a langenargeni (Friedrichshagen mellett) és a staadi (Konstanz mellett) szorgoskodik és szerzett már komoly tudományos érdemeket. A neuchateli és zürichi tavak halélettani kutatásával behatóan foglalkoznak a nevezett városok egyetemének állattani intézetei.

A svájci tavakban a halászati jog a vizek tulajdonosait, az egyes kantonokat illeti, melyeknek kormánya ezt a jogot részben egyes halászati engedélyek kiadásával, részben kis halászati üzemeknek való bérbeadásal gyakorolja. Az engedélyek száma korlátozott és csak egy évre szól, illetve évenként megújítható, a bérbeadás szintén csak rövid határidőre szól, de mind az engedélyek díjai, mind a haszonbérék — a gyenge haltermő-

képességre való tekintettel — feltűnő alacsonyra vannak szabva. A halászati rendőri teendőket, úgyszintén a haltenyésztési műveleteket a befolyó jövedelmek felhasználásával szintén az állami halászati felügyelőségek intézik, melyeknek élén a szövetségi halászati főfelügyelő áll (jelenleg *Surbeck G. dr.*, kinek sok személyes felvilágosításért tartozunk köszönettel). Minthogy az egyes kantonok alkotmánya nem egészen azonos,¹ s a halászati jog gyakorlása sem azonos elvek szerint történik, a halászat és haltenyésztés művelése tekintetében is elég differenciáltak a viszonyok, nem csekély kárára a halgazdaság intenzív és racionális fejlesztésének. Már maga az a körülmény, hogy a halászati jogot apró üzemeknek és egyes vállalkozóknak adott rövid lejáratú engedélyek vagy haszonbérlemények alakjában hasznosítják, megnehezíti, sőt egyenesen lehetetlenné teszi modern gépi berendezések létesítését és áldozatos haltenyésztési tevékenység kifejtését. Meg kell azonban említeni, hogy a svájci halászati és haltenyésztési egyesület a halászati felügyelőségekkel karöltve ritka céltudatossággal és áldozatkészséggel igyekszik ezeken a bajokon segíteni és főleg a tavaknak nemes tenyészanyaggal való behalásítása körül — alább tanulságos számoszlopokban is kifejezésre jutó — sikeres kezdeményezésekre hivatkozhatik. A nevezett egyesület (Société suisse de pêche et de pisciculture), melynek 1929-ben 8390 tagja volt(!), közös nevezőre igyekszik hozni az egyes kantonok halászati joggyakorlásában és adminisztrációjában hagyománykép átöröklődött eltéréseket és az utóbbi években már elérte azt, hogy pl. a *halfogási és haltenyésztési statisztika* terén több kanton bevezette a kötelező adatszolgáltatást, miáltal tanulságos áttekinetéseket nyerhetünk a tenyésztési műveletek eredményességéről.

Hogy mindamelllett épp a legnagyobb tavaknál még mindig nincs módunkban tökéletes képet nyerni a halfogásokról, ennek főoka a bonyolult államjogi helyzetben rejlik, mert pl. a Bodeni tó öt állam, a Genfi tó pedig két állam fenhatósága alá tartozik. A halászat üzemét ennél fogva a parti államok közt létesült konvencióban foglalt elvek szerint gyakorolják. A neuenburgi, vierwaldstaetti és zürichi tavak vize teljes egészükben az illető kantonok tulajdona, de minthogy az egyes kantonok is szuverének, ezeknél a tavaknál is államközi egyezmények (ú. n. konkordátumok) szabályozzák a halászat engedélyezését és gyakorlását.

A fentiekben felsorolt tavak között tehát nemcsak limnológiai, hanem halgazdasági szempontból is elég lényeges eltérések vannak, épp ezért ismertetésünk során is külön-külön kell az egyes tavakat szemügyre vennünk.

A Bodeni tó halászata.

A Bodeni tó két egymástól feltűnően elválasztott és különböző természetű tóból, az Oberseeből, a tulajdonképpeni Bodeni tóból és a Konstanztól a Rajnatorok irányában lefelé húzódó sokkal kisebb Unterseeből áll. Az Obersee 47.500 hektár felületű, 252 méter legnagyobb mélységgel és 100 méter átlagos mélységgel, az Untersee vízterülete nem egészen 6000 hektár és legnagyobb mélysége 46 méter, középmélysége 28 méter. Az Obersee felülete tehát nyolcszor, víztömegben közel huszonötször foglalhatná magába az Unterseet.

¹ Mindegyik kantonnak van saját „kantonális” halászati törvénye, ezenkívül van egy eléggé elavult szövetségi („föderális”) halászati törvény, amely elsősorban a rendészetre és ellenőrzésre vonatkozó kérdéseket szabályozza.

Az Obersee vizén így osztozkodnak a partmenti államok:

Baden	63 km partvonal, az egész tófelszín 34	10-a
Svájc	59	32
Ausztriáé	26	14
Württembergé	22	12
Bajororszáé	14	8

A tó svájci részén a halászati engedélyeket a déli partot szegélyző kantonok (Skt-Galle és Thurgau) adják ki évről-évre kicsiny halászati üzemeknek, a többi parti államokban a halászati jog részben állami, részben községi, részben magántulajdonban van. 1914-ben az egyes parti államok közt egyezmény jött létre, mely szerint nyíltvízi halászatra mindössze 435 halászvállalkozó kapott engedélyt: Badenben 164, Svájcban 150, Württembergben 60, Vorarlbergben 38, Bajorországban 23. A partmenti halászat is engedélyekhez van kötve, de ez kevésbé van korlátozva. (Folyt. köv.)

Természetes vizek halászáinak figyelmét ezúton is felhívjuk a lapunk mai számának 7. oldalán olvasható „Halászati kiállítás” c. közleményre. Díjakat csak kifejezetten *saját tenyésztett* halakat kiállító résztvevők kaphatnak ugyan, mindazonáltal kívánatos, hogy a természetes vizek halászata is szerepeljen a tapasztalatunk szerint rendkívül nagy látogatású halászati pavillonban. Megemlíthjük, hogy nemcsak halak, hanem *szerszámok*, s főleg ilyenek *apró modelljei*, képek stb. is kiállíthatók, s hogy az „Országos Halászati Egyesület” módot fog találni arra, hogy a kiállításon résztvevők, ha nem is haltenyésztők, megfelelő elismerésben részesüljenek.

Tógazdaság összes teendőiben teljesen járatos, erőteljes, erélyes,

megbízható halászt keresek

Szent-Györgyre.

Taranyi tógazdaság, Somogy vármegye.

A pézsmapocok terjedése Magyarországon.

Az 1929 év tavaszán egyik sárvízmelléki tógazdaság jelentette, hogy területén pézsmapocokot ejtettek el. A hír valódiságáról nem sikerült meggyőződést szerezni, azonban rövid idő múlva Dunapenteléről szállítottak be egy eleven, kifejlett példányt, melyet az ottani halászok fogtak. Ez a két eset indokoltá tette, hogy a földművelésügyi minisztérium a védekezésre nézve a már korábban megindított intézkedéseit felújítsa és a hatóságokat ezirányban minél szélesebb körű tevékenységre utasítsa — annyival is inkább, mivel hazánk tógazdaságainak legnagyobb része Dunántúl lévén, féltő, hogy ezen állat elszaporodása a haltenyésztésre kiszámíthatatlan károkat okoz.

A minisztérium tehát rendeletileg újból utasította a hatóságokat az irtás minél erélyesebb végrehajtására (1. Halászat 1925 évi 15., 16. és 19., 20. számok) s egyúttal az elejtésért díjazást is állapított meg. Ezen díjakat 1929 augusztus és szeptember hóban az országos halászati felügyelőség — innen kezdve pedig 1930 november végéig —, a M. Kir. Rovartani Állomás fizette.

Az elejtés díjazása e kártékony állat irtására való serkentésen kívül főként azon célt szolgálta, hogy az illetékes körök tájékoztatást szerezzenek arról —, hogy a Csehország felől terjedő pézsmapocok Magyarország területére a Duna jobbpartján meddig vonult már le.

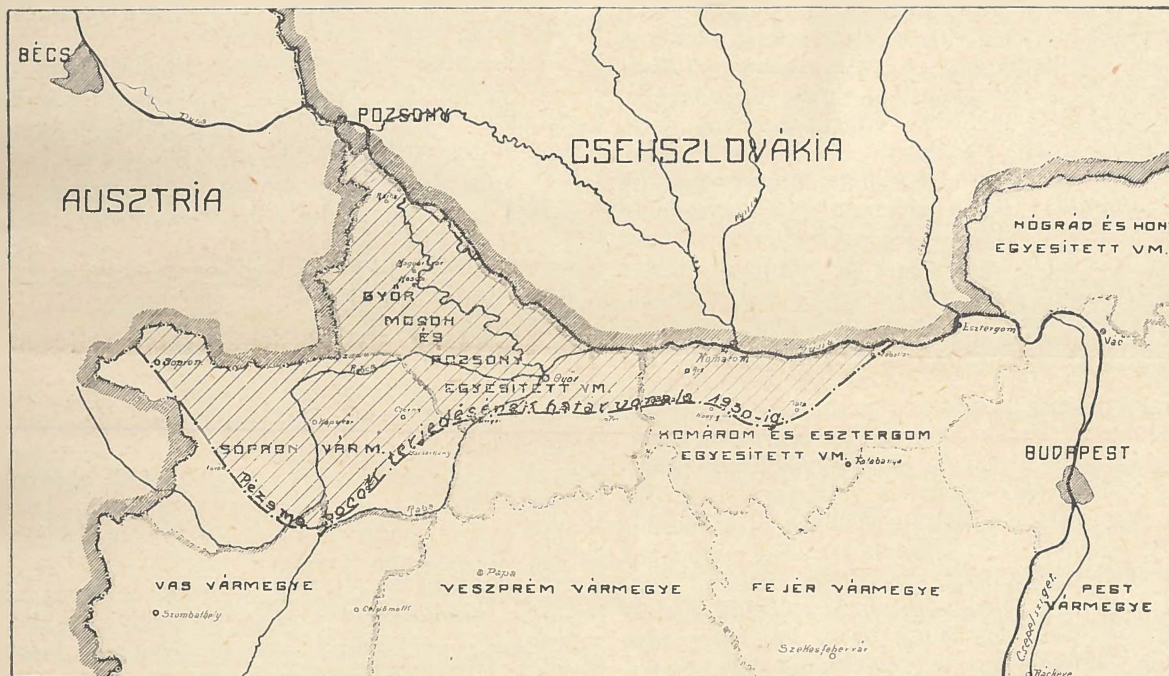
Az országos halászati felügyelőség külön intézkedett, hogy az irtásra vonatkozó felhívás minél szélesebb körben terjesztessék, s az 1929 év július hóban kibocsátott körözhvény eredményeképpen már a hó végén megkezdődött az elejtést igazoló állat-farkok beküldése, az elejtés helyének megjelölésével.

Már az augusztus—szeptember hó folyamán beérkezett jelentések is igazolták azt, hogy ezen nagy szaporodó képességű és gyorsan terjeszkedő kártékony

fentemlített dunapentelei eseten kívül a fejérmegyei Bicskén és Tolnamegyének Duna melléki részén is, azonban ezen szórványos előfordulásokat az elterjedési határ megjelölésénél egyelőre figyelmen kívül hagytuk. Az elejtések statisztikája szerint mennyiségileg legnagyobb mérvben Győr körül és a mosoni kis Dunaág mentén szaporodott el. Itt említjük meg, hogy Magyarországon 1915 őszén bukkant fel először a mosonmegyei Németjářfalu határában (l. Halászat 1915 szept. 1. számát).

A földművelésügyi minisztérium az irtás díjazását a „Halászat“ múlt évi 23., 24. számában közölt rendelete szerint — valószínűleg pénzfedezet hiányában — beszüntette, mindazonáltal e rendelkezésből korántsem lehet arra következtetni, hogy a pézsmapocok szapro-

PÉZSMAPOCOK TERJEDÉSE CSONKA-MAGYARORSZÁGON.

rágcsáló ellen most már minél hathatósabban kell a védekezést megszervezni. A fenti 16 hónap alatt beküldött jelentések szerint a kiirtott pézsmapocokok száma a következő:

Győr megyében	1219	drb
Moson „	1212	„
Sopron „	239	„
Komárom „	125	„
Fejér „	3	„
Vas „	3	„
Zala „	1	„
Tolna „	1	„
Veszprém „	1	„
Nógrád „	1	„

Összesen: 2805. drb

A beküldött jelentésekből megállapítható, hogy a pézsmapocok áterjedt a Duna jobb partján Esztergom—Komárom, Győr—Moson vármegyék északi részére, de levonult már a kis Rába és Répce mentén Sopron megye legnagyobb részére és Vas megye területére is. Sőt Zalamegyében Keszthely környékén is ejtettek el pézsmapocokot, úgyszintén a

dása és továbbterjedése most már csökkenőben lenne. Ezen alkalommal időszerűnek tartjuk felemlíteni azon adatokat, melyek a pézsmapocok betelepítésére, elterjedésére, haszonvétele, kártételei és irtására vonatkozólag részint a hazai, részint az érdekelt szomszédos államok szakirodalmában közöltek.

Tudvalevő, hogy 3 nőstény és 2 hím pézsmapocokot Kanadából 1905 év őszén telepítettek be Csehországba, a Prágától mintegy 40 km-re délnyugatra eső Dobrisch községnél —, nemes prém nyérés céljából. Már az 1914 évben jóformán egész Csehország területén el volt terjedve, igen nagy károkat okozva főleg földalatti fúrásaival úgy a tőgazdaságokban, mint az árvédelmi töltések, vízerő telepek, vasutak töltéseinek rongálása által.

Csehország felől sugárirányban a szomszédos államok felé is elterjedt s jelenleg Csehszlovákiában, Németország keleti szélén, Ausztriában és Magyarországon a Duna jobbpartján túl nyomulva, mintegy 200.000 négyzet kilométer területen tenyészik, évenként minden irányban tovább terjedve.

(Folyt. köv.)

Többtermelés-értékesítés.

A „Halászat“ legutóbbi számában megjelent ilyen című cikkhez legyen szabad néhány megjegyzést fűzni.

Nem polemizálni akarok, hanem helyreigazítani egyet-mást, amit a cikkíró mond és megvilágítani azt, amit valamely oknál fogva elhallgat.

A háború előtti magyar halkereskedelem korántsem mozgott oly szűk keretek közt, amint azt a cikkíró gondolja, mert nemcsak Magyarország kb. 100.000 q. haltermését hozta forgalomba, hanem évente igen tekintélyes mennyiségű halat importált. Így csak Romániából évente 14—16.000 q-t, igaz, hogy ezen halmennyiség legnagyobb részét a nagy monarchia határain belül nyert elhelyezést, csakhogy ezen határon belül fektűt Galícia, a mai Lengyelország egy része, hová a magyar halkereskedelem igen nagy mennyiségű halat szállított. Téved tehát a cikkíró, amikor azt állítja, hogy a lengyel piacnak a „Halértékesítő“ lenne a Kolumbusa.

Nem áll, hogy a halkereskedelmünk nem volt oly módon megszerveve és berendezve, hogy nem tudta volna a mutatózó tömegárut megfelelő árért átvenni. Nagymagyarország haltermését, igenis mindig és kizárólagosan a magyar halkereskedelem hozta forgalomba. Bizonyára továbbra is megfelelt volna az igényeknek, ha nem állt volna sorába a nagytermelő, mint kereskedő. Az ebből keletkezett helyzetet legjobban illusztrálom, ha idézek dr. Dobránszky Béla a „Halászat“ 1925 december 15-i számában megjelent „Az ideai halértékesítés“ című cikkéből: „Viszont figyelembe kell venni, hogy az értékesítésre is egyre többen jelentkeznek, úgy a nagytermelők, mind a kereskedők. Ennek következményeképpen az értékesítést az értékesítésre berendezkedett nagytermelők vállalatai önköltségi áron alul végzik, nehogy a megszorult termelők teljesen letörjék az árakat, ami az értékesítés javulását jelentené“. Tehát Dobránszky szerint is, ellenében a cikkíró felfogásával, a kereskedőben volt a túlprodukción. E cikkre válaszképpen a „Halászat“-nak 1926 január 15-i számában azt írtam: „Mielőtt a cikk meritumára térnék, hálámat kell kifejeznem dr. Dobránszky Béla igen tisztelt barátomnak, amiért oly őszintén megírta, hogy a nagybani kereskedést űző vállalatok effektív veszteségre dolgoznak és, hogy ez a veszteség nem csak a rendes konjunkturális viszonyoknak a folyománya, hanem részben azok a halértékesítéssel foglalkozó vállalatok idézik elő, amelyek egyszersmind nagytermelők.

Mert Dobránszky az mondja fenti cikkében más szavakkal, hogy „ezen vállalatok, dacára az olcsó eladási áraknak, mégis drágán vásárolnak, nehogy a többi nagykereskedelmi cégek jutányosan halhoz jussanak, miáltal saját sok ezer métermázsa termésük jó áron való értékesítése veszélyeztetve lenne. Az ilyen kereskedelmi eljárás természetesen leszorítja mindazokat a cégeket, akiknek saját termés nem áll rendelkezésre, ahol a szenvedett veszteségért kárpótlást nyernének. Ezek tehát vagy félreállnak, vagy tönkremennek.

Fentemlített vállalatok így megszabadulva a konkurenciától, maguk irányítják az eladási árakat, melyeknek a közönség fogyasztóképesége ugyan határt szab, de mégis annyira emelhetik, hogy a vásárolt halaknál őket ért veszteség némileg megtérül a saját termésük jobb áron való értékesítésénél.

Az ő veszteségük tehát csak részben effektív.“

A cikkíró Dobránszkyhoz hasonlóan állítja, „hogy egy olyan eladási szervnek, mely a termeléssel olyan szoros kapcsolatban van, mint a „Halértékesítő“, csak egy

törekvése lehet: az, hogy ne kerüljön olcsón hal a kereskedelmi versenytársaság kezébe!“

Elfelejteti azonban a cikkíró, hogy a „Halértékesítő“ nemcsak a vásárlásnál követi Dobránszky elveit, hanem az értékesítésnél is, aminek az az általam megjósolt következménye, hogy megszűntek a többi kereskedők, mert ma egy vállalaton kívül mind az ő érdekszférájához tartoznak.

Vajjon szolgálja-e ez a többi termelő érdekeit? Védelmet fognak-e találni a termelők, akkor, ha ez az egy vállalat is a kereseti lehetőség hiánya miatt abba hagyja az élőpontonnyal való kereskedést és a külföldi kereskedő is elmarad.

Nem hasonló katasztrófa lesz-e ez, mintha a „Halértékesítő“ beszüntetné működését. Pedig azokra hamarabb került a sor, mert mit csináljanak a felhajtott áron beszerzett hallal, ha azokat részben a rossz gazdasági viszonyok, részben pedig a Dobránszky által említett elvi alapon árusító hatalmas konkurencia nem engedik haszonnal értékesíteni. Veszteségre adják el. Miután állandóan veszteségre nem dolgozhatnak, tehát „vagy félreállnak, vagy tönkre mennek.“

Az ilyen áron alul való árusítás nem ártótörés?

Vajjon egy tőkeerős, szakképzett kereskedelem abszolút hiánya előnyös-e a magyar halgazdaságra? Erre azt hiszem jóhiszeműleg senki sem felelhet igennel.

Ameddig a nagytőke és a nagytermelő értékesítő szervet tart fenn, addig a halértékesítésre reális alapot hiába keresünk, tehát ebből a szempontból a „Halértékesítő“ nem tölti be azt a hivatást, amiért alapított, mert eddig, amint tapasztalhatjuk, úgy itthon, mint külföldön csak zavart és egyenetlenséget okozott.

A józan kereskedelem mindig aszerint rendezkedik be, amilyen igényeket támasztanak iránta, ha tehát a „Halértékesítő“ megszűnne, a katasztrófa nem is volna nagy, mert jönne helyette 4—5 más kereskedő, vagy kereskedelmi szerv, akik az így támadt egészséges légkörben szabad, tisztességes versenyben felvennék az egész magyar haltermést és azt valamennyi faktor kielégítésére forgalomba hoznák.

Továbbá konstatálni akarom, hogy az idén nem voltak „árzuhanások“. Hogy a tavalyi árakhoz képest visszaesés mutatkozott, az természetes, hiszen evvel minden termelő tisztában volt és aki ezt szem előtt tartotta, el is adta a halát oly áron, amely neki a tisztességes hasznot biztosította.

Fennakadás csak akkor állott be, midőn két nagy kereskedelmi vállalat, köztük a „Halértékesítő“-höz nagyon közelálló „Karpfenhandel“ féktelen konkurenciája a berlini piacon a lehetetlenségig leszorította az árakat, mire a német termelők hatósági beavatkozást kértek, amit meg is kaptak.

A német halérdekeltségek november 21-én Schiele birodalmi miniszter elnöklété alatt ülést tartottak, amelyen oly határozatot hoztak, hogy a német halkereskedelem köteles elsősorban szükségletét német áruval fedezni, viszont erre a német halkereskedelem csak úgy vállalkozott, ha biztosítékot kap, hogy olcsó külföldi áruval nem támadják hátba. Erre a miniszter kijelentette, hogy ezt hatósági beavatkozással meg fogja akadályozni.

Hogy egy kilátásba helyezett felemelt vám, vagy határozat (a német termelők a behozatal kontingentálását is kérték) nem ösztökélte a kereskedelmet további vásárlásra, ez természetes.

Sajnos mindezekről a magyar haltermelők nagy része ninçsen informálva, mert a „Halászat“ a világpia-

con történő dolgokról mélységesen hallgat* és nem vesznek maguknak annyi fáradságot, hogy informálódjanak.

Talán a legnagyobb hiba azonban, hogy az egyesület választmányja nem látja szükségesnek, hogy a piaci helyzettel foglalkozzék. Az ilyen irányú sokszoros törekvéseim, mindig a legnagyobb nemtörődomséggel találkoztak. Így persze nem csoda, ha a termelők 90%-a nincsen tisztában a nagykereskedelem helyzetével, nem tudja milyen rizikóval dolgozik és így nem tudja megállapítani, mennyi bruttó haszonra kell dolgoznia, hogy megéljen.

Miként lehet a mutatkozó ponty-töbftermelést elhelyezni? erre a „Halászat“ 1926 január 15-i számában rámutattam, ahol a termék egy részének jegelt állapotban való elhelyezését propagáltam. Ujabbán ismét számos bel- és külföldi szaklapban igyekeztem annak a józan felfogásnak érvényt szerezni, hogy nem feltétlenül szükséges a pontynak élő állapotban való forgalombahozatala.

A német termelők a jegelt ponty bevezetése esetén az orosz és román áru- inváziótól félnek. Az élőhal forgalmazására berendezett nagy cégek pedig a hegemoniát féltik. Mindezek ellenére a német piac ma nagy érdeklődést mutat a friss nem élő ponty iránt és tisztán árkérdés, hogy ott igen nagy mennyiséget el tudjunk helyezni. Az árat pedig egy észszerű propaganda könnyen oly nivóra emelheti, hogy az nagy termék esetén úgy a termelőnek, mint a kereskedőnek járó hasznot biztosíthatná.

Aki csak némileg ismeri az élőhal szállításának költségét, körülményességét és tárolási nehézségét, az tisztában lehet azzal, hogy élőpontyot mindig csak bizonyos korlátolt mennyiségben lehet eladni. Bevinni az ország, vagy világ minden zugába a pontyot, csak nem élő állapotban lehet, hiszen képtelenség postán egy vagy több darabot, vagy akár vasúton 10–20 darab halat élve szállítani.

Hogy a ponty forgalmazása mennyire nincsen helyesen megszervezve, erre a legekleatásabb példa, hogy Németországban több mint 2000 halkereskedő van, aki nem árusít pontyot, mert az élő állapotban való árusításhoz szükséges berendezés és víz nagyon drága, a jegelt ponty pedig nincsen bevezetve. Ha ezen kereskedők mindegyike évente csak 1000 kg pontyot adna el, úgy 20.000 q-val több pontyot lehetne elhelyezni, sőt egy kis megerősítéssel ezt a mennyiséget könnyen a kétszeresére lehetne emelni.

Talán ez az egy eset is mutatja, hogy mennyire ajánlatos volna az észszerűség útjára lépni. Törekedni kell a keresletnek megfelelő *minőségű termelésre*.

Nagyban akadályozza az értékesítést, hogy más-más piacon *más-más minőségű* pontyot „favorizálnak“. Az egyik csak tükrös, a másik csak pikkelyes pontyot kíván, aztán az egyiknek kövér legyen, a másiknak sovány. A laikus embernek ez persze természetes: tessék egyszerűen minden piac részére a kívánt pontyot termelni. Amde ez képtelenség, mert nem hiszem, hogy technikailag keresztül vihető legyen, fix mennyiségű ilyen vagy olyan ponty termelése. Hibát követtek el az összes halérdekelt-ségek, midőn a tükrösponty előbbrehozását tétlenül nézték és az ez elleni akciót lemosolyogták és megtámadták. Még nem akadtam hozzáértő termelőre, vagy kereskedőre, aki nincs meggyőződve, hogy a pikkelyes jobb, mint a tükrös, de mint termelési cikk is előnyö-

sebb, szakemberek szerint jobban fejlődik, nem reagál oly könnyen betegségekre, jobban bírja az időjárási viszontagságokat, szállítást és tárolást. Németország egyik legnagyobb és legértelmesebb kereskedője akciót a legteljesebb mértékben elismeri, szerinte mást nem lehet a tükrösponty mellett felhozni, minthogy „divatba jött“. De kik csinálták a divatot, nem emberek? Tessék visszacsinálni!, mert jelenleg Magyarországon a helyzet, hogy *nincs számottevő mennyiségű pikkelyes ponty és a hazai, még a „divatnak“ nem hódoló fogyasztó közönség pikkelyes pontyot kíván. Ezt kívánják Bécsben és Magyarország elcsatolt részein is.*

Azt sem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy így önmagunk kontingentáljuk exportunkat, mert elesünk a különböző piacok esetleges keresleteinek kihasználásától, mert ki tudja előre megjósolni, hogy hol nyílik majd jobb kereseti lehetőség?

Nagy hiba azután még, amit már annyiszor hangzottam, hogy a nagykereskedelem teljesen tájékozatlan, mily nagy az a halmennyiség, melyet el kell adnia.

Nagyban elősegítené a fogyasztást egy energiával és pénzzel irányított propaganda. Erre vonatkozólag az egyik választmányi ülés határozatot is hozott, mely szerint a termelők és kereskedők egyaránt a forgalmuk 0.3%-át adják propagandacélra. A nagykereskedelem azonban az olcsóbb bevásárlási ár mellett is oly minimális haszonra dolgozik, hogy képtelen áldozatra.

A mostani nehéz gazdasági viszonyokon kívül, ezek még mind olyan okok, melyek a mai halértékesítés és halkereskedelem helyzetét megnehezítik, de ha rátérünk a helyes útra, akkor talán nem fog bekövetkezni a legrosszabb.

id. Zimmer Ferenc.

A taszári Erdőhivatalnál 8–10 dekás súlyú elsőrangú tükrösponty-ivadék kapható.

TÁRSULATOK—EGYESÜLETEK.

ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET.

Olvasóink és az Országos Halászati Egyesület tagjai figyelmét felhívjuk arra, hogy a márciusi egyesületi közgyűlés napjának délelőttjén megfelelő érdeklődés esetén Budapesten

h a l á s z n a p o t

rendezünk, melyen az ország folyóvízi és tavi halászhalmelők, kereskedők és sporthorgászok részvételével aktuális ügyeket tárgyalnánk. — Ezúton kérjük az összes érdekelteket, akik ez alkalommal, mint előadók szerepelni óhajtának vagy pedig eszméket, panaszokat akarnának az egybegyűlt szakközönség tudomására hozni és nyilvánosan megvitatni, ebbeli szándékukat az Országos Halászati Egyesület vezetőségével az előadás tárgyának vagy a panasznak rövid megnevezésével mielőbb közölni sziveskedjenek. (Budapest

V., Kossuth Lajos tér 11. II. em. 216.)

A halásznapi pontos idejét, helyét és részletes programját a Halászat februári számában fogjuk közölni.

Budapest, 1931 január 15.

Az Egyesület Elnöksége.

*Ennek egyetlen oka az, hogy a halkereskedelemmel foglalkozó szakemberek sok esetben történő kérésünk ellenére is igen ritkán keresik fel kézírataikkal a „Halászatot“. — *A szerk.*

A Tiszaújlak-vittkai halászati társulat 1930 december 11-én Szatmárcsekén tartotta meg évi rendes közgyűlését br. Kende Zsigmond nagybirtokos, felsőházi tag elnöke alatt.

Kövessey Győző társ. elnök igazgató évi jelentésében előadta, hogy az üzemi év folyamán egymillió süllőikra és 20 mázsa pontyivadék utaltatott ki állami támogatásként a társulati vízterületre. A pontyivadék szállítási költségeit a társulat viselte, azok az élő Tiszával magas vízállásnál összeköttetésbe jutó holt medrekbe helyeztetek ki és máris szép fejlődésnek indultak.

A közgyűlés tárgyalta és elfogadta a választmánynak az üzemterv módosítás iránti javaslatát. A társulatnak 1929/1930 évi bevételé 5283 P 60 fillér volt. Ezzel szemben a kiadások:

1926/27. évi járulékokra kifizetve	1633·13 P
Társulati kereseti adóra	105·89 "
Számvizsgáló bizottság tiszteletdíja	40·00 "
Haltenyésztésre	1160·20 "
Igazgatási költségekre	373·57 "
Pénzmaradvány	1970·81 "

Végül tárgyalattott az 1930. 31. évi költségelőirányzat, mely az alábbiakban fogadtatott el:

I. Bevétel

Múlt évi pénzmaradvány	1970·81 P
Bérhátrálékokból	750·00 "
1930. 31. évi bérekből	1500·00 "
Összesen	4220·81 P

II. Kiadás

Igazgatási és irodai költségekre	300·00 P
Társulati kereseti adó	150·00 "
Haltenyésztés előmozdítására	500·00 "
Tagok 1927/28. évi járuléka	1633·13 "
" 1928/29. "	816·56 "
" 1929/30. "	816·56 "
Összesen	4216·25 P

Illésy

A Szatmár-vittkai halászati társulat 1930. évi december 12-én Fehérgyarmaton tartotta meg évi rendes közgyűlését.

Kövessey Győző alelnök igazgató ismertette a társulat múlt évi működését. A vízterületen egymillió süllőikra helyeztetett ki, melyet a társulat állami támogatásként díjmentesen kapott. A keltetés jól sikerült. Pontyivadékokat a társulat nem helyezett ki, dacára annak, hogy állami támogatásként díjmentesen kapott volna, de a szállítási költség túlhaladta a társulat anyagi erejét, másrészt a Szamos folyón ezidőszert nincs alkalmas holt ág a kihelyezésre.

Az 1929 október 1-től 1930 szeptember 30-ig terjedő üzemi év alatt a halászati bérekből eredő jövedelem 1423 P 10 fillér, ezzel szemben a kiadások:

Társulati kereseti adó	113·82 P
Haltenyésztés (süllőikra kihelyezés)	63·00 "
Számvizsgáló bizottság tiszteletdíja	60·00 "
Igazgatási költség	278·78 "
Pénzmaradvány	907·50 "

A társulat 1930. 31. évi költség előirányzata az alábbiak szerint fogadtatott el:

I. Bevétel

Pénzmaradvány	907·50 P
I—IV. szakasz halászati bérei	976·00 "
Bérhátrálék	300·00 "
Összesen	2183·50 P

II. Kiadás

Igazgató tiszteletdíja	150·00 P
Igazgatási költség és irodai átalány	150·00 "
Társulati kereseti adó	130·00 "
Haltenyésztés előmozdítása	200·00 "
1927/28. és 1928/29. évi járulékokra	1280·00 "
Összesen	1910·00 P

Illésy

Folyóvízi és balatoni halászok és sporthorgászok figyelmébe.

Többször megírtuk már, hogy a földművelésügyi minisztérium a halak növekedőképességének és vándorlásának tanulmányozása céljából a m. kir. halélettani és szennyvíztisztító kísérleti állomást megbízta, hogy időnként és alkalomadtán a természetes vizek egyes halait jellel lássa el.

A jelek alumíniumszalagból készültek és a Magyar Szent Koronát, F. M. Budapest felirást és sorszámot viselnek, s rendszeren a halak farktővének lesznek megerősítve.

Egyelőre csupán a Balatonba helyezett pontyivadékokat jelöltünk meg nagyobb mennyiségben, de már ebben az esztendőben megkezdjük a Dunán, Tiszán és esetleg ezek mellékfolyóin is különféle halfajok megjelölését.

A halfelek beküldőit az Országos Halászati Egyesület ez év január 1-től kezdve beküldött minden darab fentebb leírt jelért 2 P (kettő pengő) jutalomban részesíti, ha az alábbi feltételeknek megfelelnek:

1. A jelet levélben a következő címre küldik: M. kir. halélettani és szennyvíztisztító kísérleti állomás Budapest II., Herman Ottó út 15.

2. A jel a Szent Koronát, F. M. Budapest feliratot és a sorszámot láthatóan és olvashatóan viseli.

3. A jellel egyidejűleg papírlapot küldenek, melyre a következő adatokat lelkiismeretesen felírtak:

a) a jel sorszáma:

b) a halfaj neve:

c) a példány hosszúsága: cm

d) a példány súlya: kg dg

e) a fogás módja (háló, horog, varsa):

f) a fogás helye (víz, községhatár stb.):

g) a fogás ideje (év, hó, nap):

h) a halász vagy sporthorgász neve, állása v. foglalkozása és pontos lakáscíme (község, megye, utolsó posta. utca, házszám):

Hirsch Imre okleveles gazda

Magyarország és Horvát-Szlavonország legkiválóbb tógazdaságaiban szerzett 17 éves prakszisa alapján, vállalja **tógazdaságok berendezését, kezelését, haltermékek bel- és külföldi értékesítését, feles és részes tógazdaságok számadásainak szakszerű vezetését és ellenőrzését, halászati üzemtervek, etetési előirányzatok, kihelyezési és lehalászási tervek készítését, valamint haltakarmányok beszerzését** az ország bármely részében

Debrecen, Szent Anna u. 35. (Telefón 24.)

ÚJDONSÁGOK—VEGYESEK.

A karácsonyi halvásár a háború utáni idők megszokott képét mutatta most is. Mily különbség, ha a békebeli karácsonyok emlékét elevenítjük fel. Mennyivel csenedesebb minden! Hol vannak a régi idők nagy aldujai felhozatalai! Apatin sok száz kosara? Hol van a lázas izgalom, készülődés? A halász-dinasztiák egész rokonsága már jóval az ünnepek előtt mozgósítva lett kiségitő gyanánt. A mai időkben ez mind nincs, nincs is rá szükség. Az utolsó három-négy nap hoz egy kis mozgólódást, ez alatt bonyolódik le az egész karácsonyi vásár.

Az elmúlt karácsony sem volt rosszabb, mint az ezt megelőző. A hal aránylag olcsó volt, így a legszegényebb vásárló is megengedhette magának a karácsonyi halat. Az emberek valahogy nagy nyomorúságukban úgy vélték: egyszer van karácsony, adóztak a tradícióknak és vettek halat, különösen kereste a vásárló közönség a pikkelyes pontyot.

A magyar halgazdasági élet szempontjából ez a fogyasztás azért volt lényeges, mert jelentős mennyiség került eladásra és így a készletek megapadtak. Kérdés csak az, hogy az ünnepek utáni nagy pangást kibírja-e a termelő és a kereskedelem? Több maradt-e a termésből, mint amennyit a karácsony utáni idény felvenni képes? Ez a kérdés azért eminens fontosságú, mert az esetleges kisebb készleteknél kell megkeresni azt az elmaradt hasznót, amit karácsonyig a kereskedelemnek nem volt módjában megkeresni. Ha ez a lehetőség nincs meg, úgy véleményem szerint a jövő termelő évadban a kereskedelem tartózkodóbb lesz. Ezért tartom szükségesnek keresni a módokat az értékesítés helyes mederbe terelésére. Meg kell szűnni azoknak a szimptomáknak, melyek akár bizonyos hegemonikus törekvéseket mutatnak, akár pedig rosszul felfogott ármanőver jellegét mutatják.

Az ezévi karácsony élő és jegelt halakban cca 2000 q eladást eredményezett. Ezen szám a lakosság számarányához képest igen csekélynek látszik, mégis jelentős quantum ahhoz a rövid lebonyolítási időhöz, mely, mint említettem, alig három-négy napra szorítkozott.

Egybevetve a dolgokat a magyar karácsonyi fogyasztás első előfeltétele az általános gazdasági helyzet javulása volna. Addig, míg a vásárló fillérekre néz, nem lehet a forgalmat emelni, még abszurd olcsó árakkal sem.

Reméljük az új esztendő egészségesebb légkört, jobb lehetőségeket nyújt.

Z. F.

TECHET RÓBERT

okleveles mérnök BUDAPEST

Vállalja HALASTAVAK tervezését és építését, régi tavak reorganizációját, tavak intenzív racionális kezelését, termések külföldi értékesítését, öntözések, lecsapolások tervezését és építését, földbirtokok felmérését, parcelizálását, mérnöki és halászati szakvélemények készítését.

VIII., József-körút 43. sz. II.

TELEFÓNSZÁM: József 429—22.

Személyi hír. Vitéz *uzsoki báró Szurmay Sándor* gyal. tábornok, ny. honvédelmi miniszter, egyesületünk alelnöke az elmúlt december derekán ünnepelte hetvenedik születésnapját. Mint értesültünk, számosan keresték fel ez alkalommal a jubilánst úgy a hadsereg, mint a közélet kiválóságai, jókívánságaikkal. Természetes, hogy az Országos Halászati Egyesület is csatlakozott a gratulálók nagy seregéhez.

Öszintén kívánjuk, hogy *Öexcellenciája*, aki lapunknak is lelkes munkatársa, sok számos évig vegyen részt, miként eddig is, jó egészségben a halászat és a sporthorgászat fellendítése körüli nemes törekvések hathatós támogatásában.

Halkorcok fogása a Dunán, Tiszán, stb. A m. kir. haléletlani és szennyvíztisztító kísérleti állomás (Budapest, II., Herman Ottó út 15.) ezúton kéri az ország összes folyóvízi és tavi halászeit, hogy amennyiben *halkorcokat* fognak (olyan halpéldányokat, amelyek két különböző fajú szülőnek ivadékai, basztardjai, pl. dévérkeszeg és veresszárnyú keszeg ivásából származó korcshal stb.) szíveskedjenek erről a *fenti állomást értesíteni*, s az ilyen halpéldányt bárkájukban *élve félretenni*.

Amennyiben szükség van a példányra, az állomás a levél vétele után útmutatást küld annak csomagolására és a beküldés összes költségeit megtérítjük.

Dr. U. E.

Halászati kiállítás. A „Köztelek“ karácsonyi száma közli már az 1931. évi országos mezőgazdasági kiállítás és vásár határidejét, március hó 20-tól 25-ig és felhívja a tenyészállat csoportban kiállítani kívánó gazdákat, hogy 1931. évi január hó 15-ig jelentsek be ebbeli szándékukat.

Ezen hirdetés analógiájára mi is felhívjuk tógazdáinkat, hogy akik kiállítani kívánnak, *1931. évi február hó 15-ig* jelentsek be az *Országos Halászati Felügyelőségnek*, hogy mit és mennyit kívánnak kiállítani, hogy ennek alapján az akváriumok igazságosan feloszthatók legyenek. Az akváriumok száma 32 körül ingadozik, ezért mindenki legfeljebb a tavalyi méretekhez igazodva jelentse be kívánságát, mert az érdeklődés már sokfelől megnyilvánult, s előreláthatólag a kiállítók száma a tavalyinál nagyobb lesz, aminek viszont természetes folyamánya az lesz, hogy az egyeseknek kevesebb akvárium juthat.

F.

Gróf Károlyi László felgyői tógazdaságában haláleset folytán megüresedett

halászmestéri állás

1931. ápr. 1-én betöltésre kerül

Kellő gyakorlattal bíró halászmesterek ajánlatukat Uradalmi Tisztartóság Felgyő, utolsó posta Csongrád címre küldjék.

Tógazdasági teendők január-február hóban.

A tógazda egyik szeme mindig a telelőkön legyen. A telelők körül minden felesleges zajt kerülni kell, nehogy a halakat háborgassuk vagy a téli pihenőből felriasszuk. Ha a telelő-medencét erős jégpáncél fűdi, a be- és kifolyó zsilip körül 2—3 m³ nagy területet jégmentesen kell tartani. A medence jegét lékelni nem ajánlatos; ha a jég elbirja az embert, legfeljebb a közepén vágunk néhány m³ nagyságú léket, hogy az oxigént fejlesztő növények világosságot kapjanak. Nagy fagyban néha használ az is, ha a vízszint 15—20 cm-rel lejjebb szállítjuk, hogy ezáltal a jég és víz közé levegőréteget bocsássunk.

Erős havazás után a telelők jegét borító hóréteget célszerű eltávolítani, hogy a világosságnak utat nyissunk.

Hóolvadáskor ügyelni kell arra, hogy a hólé ne jusson be a telelőkbe. Hacsak lehet, a tápcsatorna kikerülésével kell ezt levezetni, de szükség esetén rövid időre a telelők táplálását is abba lehet hagyni. Melegebb időben a telelők vízellátása bőségebb legyen.

A tápláló csatorna vizszolgáltatását egész télen, de különösen hófúvásokor gondosan ellenőriztessük s ha a vizszolgáltatásban valami fennakadás van, annak folytonosságát teljes erővel, költségkímélés nélkül kell biztosítani.

Befagyott telelőből szállított hal közé jég ne jusson, mert összevágja azt.

A halak felriadásának előhírnökei a vizibogarak és békák s csak másodsorban jelentkeznek a pipáló halak; ilyenkor ha lehet, a tápláló vizet bőven kell eresztetni. Ha a víz fertőzése miatt van baj, a rögtöni lehalásztól sem szabad visszariadnunk, ha tartalék telelők van.

Töltéseknek karbahozása, a tápláló és lecsapoló csatornáknak, halágyaknak tisztogatása, hullámverés elleni rőzsekolbászok, árvédelmi munkálatok kijavítása, barátságzilipek, árapasztók, halrácsok, záróablak, csónakok, szerszámok helyreigazítása, kicserélése mind téli munka.

Száraz, kemény fagyban, amikor a tófenékre kocsival rá lehet hajtani, a meszezés elvégzendő. Kat. holdanként 2—5 q-t bátran lehet az égetett darabos mészből felhasználni. A meszet más trágyától külön kell adni, s meszezés után 14 nap mulva szabad csak a halat kihelyezni.

A lábönálló növényzetet le kell kaszálni és ha a tófenék humuszban szegény, kupacokba rakva ott kell hagyni, mert a növényzet elrothadása révén tápanyagokat juttat a tavaknak. Ha tavaink talaja humusz, termékenyebb és a nádat, sást egyébként nem tudjuk felhasználni (alomnak stb.), akkor elégetjük azt, vagy a tavak mellett komposztot készítünk belőlük.

A tavak népesítési tervét, valamint az etetés és trágyázás programját, egyszóval a tógazdaság üzemtervét el kell készíteni.

Ehhez képest gondoskodni kell a kihelyezendő ivadékról és kétnyaras pontyról, továbbá a ragadozókról, süllőikráról vagy harcsaivadékról. Meg kell rendelni az üzemterv szerint szükséges takarmányt, különösen a csillagfűrtöt mielőbb, mert ennek ára január hó második felében a németországi export miatt emelkedni szokott. Kukoricát magában ne használjunk etetésre, mert halaink túlszírosak lesznek. Istállótrágyáról, fekáliáról, komposztról gondoskodjunk, a műtrágyát rendeljük meg.

Vízszegény vidéken vagy általában ott, ahol a víz nagy bőségben nincs, a tavak töltését ebben az időben már meg kell kezdeni.

Ha a telelők egy része a piaci anyag elszállítása következtében kiürült s eddig még nem történt volna meg, az ívársra kiszemelt anyákat szét kell választani és a tejeseket az ikrásoktól külön választva külön-külön telelőbe kell helyezni. Ha a január és február zord, ez a munka márciusra is maradhat.

F.

Árjegyzés. A Halbizományi és Halértékesítő rt. és a Zimmer Ferenc halkereskedelmi rt.-tól nyert értesítés szerint december hó folyamán a *nagybani* halárak kilogrammonként a következők voltak:

Édesvízi élőponty	{ nagy	2:00 — — P
	{ közép	1:80 — — "
	{ kicsi	1:60—1:70 "
Édesvízi jegeltponty	{ nagy	1:60—1:80 "
	{ közép	1:60 — — "
	{ kicsi	1:40 — — "
Balatoni fogassüllő	{ I. oszt.	7:00 — — "
	{ II. oszt.	5:00 — — "
	{ III. oszt.	3:60 — — "
	{ IV. oszt.	3:20 — — "
Dunai süllő	{ I. oszt.	4:00 — — "
	{ II. oszt.	3:50 — — "
	{ III. oszt.	3:20 — — "
	{ IV. oszt.	3:00 — — "
Harcsa	{ nagy	4:00—5:00 "
	{ kicsi	2:40—3:00 "
Csuka	{ nagy	2:00—3:00 "
	{ kicsi	1:40—2:00 "
Compó		1:80—2:00 "
Márna		— — — — "
Kecsege		— — — — "
Kárász		1:40—1:60 "
Őn		1:20—1:60 "
Balatoni keszeg		0:60—0:80 "

Forgalom élénk, kereslet különösen karácsonykor meglehetősen, irányzat lanya.

A lap kiadásáért felelős: Dr. Unger Emil.

MAGYAR TÓGAZDASÁGOK R.-T.
BUDAPEST, V., SZÉCHENYI-UTCA 1.

TELEFÓN: AUTOMATA 122—37. SZ.

Több mint 6000 kat. hold terjedelmű tógazdaságaiból SZÁLLIT tenyésztésre

nemestörzsű egy- és kétnyaras pontyot, pontyanyákat, harcsa-, fogassüllő-ivadékat és fogassüllő-ikrát a következő helyekről: Balatonföldvár, Bia, Bicske, Csór, Gelej, Hortobágy, Iszkaszentgyörgy, Konyár, Mike, Nagyláng, Órpuszta, Pellérd, Sárd, Sáregres, Sárszentmiklós, Somogyszentmiklós, Szabadbatlyán, Tápíószecső, Tüsképusztáról és Varászlóról.

HALBIZOMÁNYI ÉS HALÉRTÉKESÍTŐ R.-T. HALNAGYKERESKEDÉS BUDAPEST

Telep és iroda: Elárusító hely: Központi iroda:
IX, Csarnok-tér 5 IX, Közp. vásárcsarnok V, Széchenyi-u 1
T.: Aut. 122—37

Telefonszám:

Nappal ■ Aut. 856-36.
Éjjel ■ Aut. 105-32.
Szállítási osztály József 348-48.

Megvesszük tógazdaságok egész haltermését, szállítunk a Magyar Tógazdaságok r.t. kezelésében levő tógazdaságokból elsőrendű gyorsnövésű cseh, bajor egy és kétnyaras pontyokat, anyapontyokat s minden más tenészhalat, megtermékenyített fogassüllőikrát, valamint etetési üzemre berendezett tógazdaságok részére különféle haltakarmányt.

ZIMMER FERENC BUDAPEST IX. KER. KÖZPONTI VÁSÁRCSARNOK

Veszünk és eladunk bármily mennyiségű élő és jegelthalat

Telefonszámok:

Központi vásárcsarnok: Automata 854—48.
Fiókküzet: V., József-tér Automata 816—79.
Iroda: VIII., Horánszky-utca 18. J. 335—39.

HALKERESKEDELMI R.-T.

STEINER MÁRKUS HALNAGYKERESKEDŐ

Bizományi eladásokat is kedvező feltételek mellett vállal el. Telefon: Aut: 866—13.

Veszek és eladok bármily mennyiségű élő- és jegelthalat. Iroda: IX., Erkel-utca II.

Budapest, IX. ker. Központi vásárcsarnok.

HALÁSZHÁLÓ

puha inslég és kötél, hálófonal, para-fa-alattság, rebzsinór minden mennyiségben kapható

ÁDÁM MIKSA R.-T.-NÁL BUDAPEST

Füüzlet: IV. Ferenc József-rakpart 6-7
A Ferenc József-híd és Erzsébet-híd között
Telefón: Aut. 843—10.

Fiókküzet: VII. Thököly-út 16 szám
A Kefeti pályaudvar ind. oldalával szemközt
Telefón: József 361—71.

BARTA LIPÓTNÉ HALKERESKEDŐ

Telefón:
IRODA: AUT. 850—71.
ÜZLET: AUT. 855—84.

BUDAPEST IX. KER. KÖZP. VÁSÁRCSARNOK